

BOLOND LYUKBÓL BOLOND SZÉL FUJ

Amerikai zenés bolondság 3 felvonásban.

Szövegét és verseit írta: Szüle Mihály.

Zenéjét szerezte: Pegyő Győző.

Előadási jog Magyarországon és az utód államokban magyar nyelven (műkedvelőknek is) kizárólag a szerző megbízottjánál, az Országos Színészegyesületben (Budapest, VIII., Baross-jér 9. sz.) szerezhető meg.

As I., III. felvonás dizslete: jobb- és baloldalon ajtó, jobboldalon asztal három székkal, jobb háttérben kandalló, baloldalon íróasztal támlásszékkal, előtte kis divány, hátul közepen két oldalt két szék. New-York utca háttér. A II. felvonás ugyanez, csak a jobb- és baloldali ajtók helyére rácsos ajtót teszünk. A New-York utca háttére helyére bőrkönfolyosó háttérrel engedünk le és eléje a hátsó színpadot teljesen befogó rácsot teszünk, közepen rácsos ajtó járással. Az íróasztal előtti lévő divány helyére pirocsot teszünk, más minden marad.

Színrekerült a: ROYAL SZÍNHÁZBAN

(Történi: ma New-Yorkban este 8 órától 11 óráig. I., III. felvonás Mister Morgan újságkirály iródjában. A II. felvonás a Sing-Sing álmegfyhásban.)

ELSŐ FELVONÁS

(Az újságkirály elegáns dolgozószobája a Morning Post szerkesztőségében. Amikor a függöny felmegy, Betty, Mabel, Dolly lapszerkesztők, azonkívül gyorsírónők és újságírónők vannak a színen estélyi ruhában és a kezükben lévő újságból olvasnak.)

Mind:

Mi újság a nagyvilágon bárhol?

Európa melyik részen lángol?

Mit eszik a Crauford és a Gréta?

Cseplin haja fehér, mint a kréta?

Alfonzónak elveszett a rangja?

Megvan-e a Galli Kurcsi hangja?

Ez mind jaj de jó.

Kész szenzáció,

Ez mind jaj de jó.

Kész szenzáció,

Kész szenzáció!

Inas (zenére jelent): A Vezér.

Mind (mélyen meghatolnak, Vezér be.

Frakkban elegáns úr, oldalt öszül hajjal).

Enek:

I.

Morgan belépője:

Hölgyeim, uraim, figyeljék szavam,

Néhány strófát zengek el,

Nézzenek mind felém,

Mert majd jelt adok én

Ott, ahol nevetni kell.

Hogyha fáj egy kicsit,

Türjenek egy picit

És ne mondják azt, hogy »jujk,

Tartsák szem előtt, hogy

Bolond lyukból bolond szél fúj.

Mind:

Jaj de jó ez, jaj de jó,

Mert vége lesz és ha vége jó,

Minden jó.

II.

Férfi uram a nejét, fiatal hitvesét

Csaláson rajta kapja,

De nincs benne harag,

Sőt inkább úgy kacag,

Hogy reng a nocaaja.

A csábítóhoz áll

És reá kiabál:

Uram, maga egy barom,

Nekem muszáj, de hogy

Maga mért teszi, nem tudom.

Mind: Jaj de jó... stb.

III.

Egy kis nő komolyan az orvoshoz rohan,

Jaj, bolond lett a férjem,

Gumit rág egész nap

És cselédlányokat

Ölelget folyton, kérem.

Az orvos mosolyog, nem komoly a

Ő bolond akkor lenne, [dolog,

Ha cselédeket rúgna és

Gumikat ölelne.

Mind: Jaj de jó... stb.

(Ének után Vezér az asztalához ül. Szám után Lányok el.)

Morgan: Nos, drága hölgyeim, minék köszönhetem, hogy a politikai, közgazdasági és sportrovat kitűnő vezetőit a szobámban üdvözölhetem... Valami különös szenzáció van!

Lányok (egyszerre): Van, Mister Morgan!...

Morgan: Mert nekem is van... bejelentem, hölgyeim, egy férfit szerződtettem a laphoz... Kregorovszky Iván herceget. Siessünk, mert mindjárt megkezdődik a tánc. Lapvállalatom 25 éves évfordulóján táncolni akarok. De most kíváncsi vagyok azokra a szenzációkra.

Betty: Parancsára. A politika az első.

Morgan: A politika az utolsó. Halljuk a politikai rovatot.

Betty (előlép, jegyzőkönyvből olvas): Bill Morgan, az újságfjedelem fia a szenátusban.

Morgan: Micsoda? Politikus lett a fiam? Tudtam, hogy elzüllok.

Betty (olvas): Kellemtlen incidens zavarta meg a szenátus mai ülését... A kerzaton helyet foglaló Bill Morgan, lapunk tulajdonosának fia, a következőket kiabálta egy szenátornak: Maga vén paraszta!... Ötször olyan hullámosra ondó-láthatatja a parókáját, az én Kittykém akkor sem lesz a magáé!

Morgan: Rettenetes!... Ki az a Kitty?
Betty: Egy kis revüőről egy nyári színházban!

Morgan: Köszönöm, elég!... Halljuk a közgazdaságot.

Dolly (előlép, olvas): Közgazdaság... Nagy pánik a tőzsdén.

Morgan: Már megint estek a papirok?

Dolly (felneéz): Estek, De tessék csak meghallgatni, hogy miért? (Olvas.) Bill Morgan, lapunk tulajdonosának fia, ma délután megjelent a tőzsze nagytermében és Spencer Eddington bankár irodájából az összes értékpapirokat ledobálta a földszintre, miközben ezt kiabálta: »Az én Kittykémet akarod, te gazember!«

Morgan: Kitty? Ez ugyanaz a Kitty?

Dolly: Ugyanaz!

Morgan: Elnéz, elég!... Ha a sportrovat is a fiáról szól, akkor megpukkadok.

Mabel: Az is róla szól.

Morgan: Hát azért sem pukkadok meg.

Megpofozom azt a taoskót! (Járkál.)

Lányok (nevetnek).

Morgan: Mit nevetnek a hölgyek?... Rajtam nevetnek?

Mabel: Bocssáson meg, Mister Morgan... maga a legjobb apa a világon...

Morgan: Csak voltam, kedves Mabel...

Csak voltam!... Mától kezdve verni fogom azt a léhűtőt, azt a... azt a... (Más hangon, mosolyogva.) Azért remek fickó. Ilyen ötletei legyenek valakinek, hogy bemegy a szenátusba, meg a tőzsdére.

Lányok (nevetve összesúgnak).

Morgan (megpróbál erélyes lenni): Ne sügössanak a hölgyek, mondiák meg nyiltan a szemembe, hogy bolond vagyok.

Betty: De Mister Morgan!...

Morgan (kiabál): Ne tiltakozzanak, mert igazuk van!... (Újra lágyan.) Én úgy szeretem azt a csibészt, — hogy az már nem normális.

Dolly: De mit fog szólni a fia menyaszszonya, ha megtudja ezeket a dolgokat?

Morgan: Miss Mary? Remélem, hogy odaát Londonban nem olvassák az amerikai lapokat... És remélem, hogy ezek voltak az utolsó csinvtjei a fiúnak. (Telefon cseng.) Legyen szíves, Miss Mabel.

Mabel (felveszi a kagylót): Halló! Igen, azonnal. Az Erényeket Fejlesztő Hajadonok Egyesületének az ügyésznője óhat Mister Morgannal beszélni.

Morgan: Az Erényeket Fejlesztő Egyesület? Remélem, maguk nem tagjai? (Beszél a telefonba.) Mit kérem, mi tetszik? Hogy az én fiam? Hát ez hallatlan. Kétezer hajadon! Legfeljebb kérem elönnnek és beverik az ablakokat. Mást nem tehetnek. (Leteszi a kagylót.) Még csak az hiányzik, hogy kétezer nő bevommlion ide. Gyorsan menjenek le, zárassák el az összes bejáratoakat.

Mabel: Igen... Menjünk, lányok. (Elmennek balra.)

Bill (lehetetlen nő ruhában, fején paróka-val, tollas kalappal, két rendőrtől közrefogva belépővel jön jobbról).

Belépő:

Bill: Engedjenek el, különben kibújok a bőrömből

És úgy sikítok.

Rendőruk: Itt marad, stop!

Bill: Engedjenek el és mind a kettőjüknek Hercel folyószámát nyitok.

Rendőruk: Itt marad, stop!

Bill: Igy bánni egy ártatlan kis hajadonnal, Hát ez uraim kicsit sok.

Rendőruk: Itt marad, stop!

Bill: Engedjenek el, mert hogyha nem engednek

Bizony Isten rögtön ordítok!

Refrén:

Összefoghattok itt mutyiba, Ugysem visztek be a dutyiba.

Édes bájos drága kutyulikák, Cellácskába úgysem megyek én,

Cel-am-Se-be vágyom kacsikét, Ugysem tudtok tenni lakatot rám.

Rendőruk: E lenáll kutyabeszéd, Nyujtsa már a kicsi kezét.

Bill: Összefoghattok itt mutyiba, Ugysem visztek be a dutyiba,

Édes bájos drága kicsi csibék.

II.

Bill: Menjenek el innen, mert ha nem mennek, Hát bizony Isten én megyek el.

Rendőruk: Nem mehetsz el!

Bill: Nem látják az urak, hogy a bilincsektől

Hogy remeg és fél e kebel!

Rendőruk: Nem mehetsz!

Bill: Nincs ma kérem felvonulás, hát e Csinos két dalia mért menetel!

Rendőruk: Nem mehetsz el!

Bill: Engedjenek el hát kérem, hogy magyarázzam meg,

Hogy én nékem mennem kell.

Refrén:

Összefoghattok... stb. (Szám után tánc.)

Rendőruk: Na most igazolja magát.

Bill: Ha hozzámnyúl, rendőrt hívok.

Rendőruk: Hát én mi vagyok, talán tűzoltó?

II. Rendőr: Vagy ta'an villamoskalauz?

Bill: Köszönöm, hogy ilyen gyengédek és alkísérték.

II. Rendőr: Miután megvédtük a tömeg dühe elől, feljelentjük.

Bill: Tessék. Am lövessenek le, mint Mata Harit.

Rendőruk: Ne vicceljen, mert bekísérem.

Bill: Csak nyugá'om. Igazán másként beszélhetne egy ilyen csinos hölgygel. (Kacsintgat.)

Rendőruk: Ne mókázzon öcsém, ne mókázzon, mert úgy magára kiabálók, hogy hanyattesik...

Bill: Igen? Akkor beárurom magát a papának és a papa kiszerveksti magát az ujságba!

Rendőruk (ijedten): Nem, nem. Megpofozna a feleségem.

Bill: Szegény ember... Maga nő?

Rendőruk: Súlyosan.

Bill: Na pá gyerekek, pá, pá.

Morgan (be balról): Bill!... Fiacskám!...
(Széttárja karjait.)

Bill: Apáscám! (Morganhoz szalad, nyakába borul.)

Morgan (magához szorítja, a fejét simogatja): Kicsi bogaram, utódom... sarjam...

Bill (odafordul a rendőrökhöz): Ez én vagyok... Jól van fiúk, elmehettek. Ha legközelebb botrányt csinálók, majd érte-tek küldök. Addig is pá gyerekek.

Rendőrök (hajlongva hátrafelé indulnak): Good by, Mister Morgan, good by.

Morgan: Viziontlátásra...

Bill: Vigyázz, mert nekimesz a falnak és összedül a ház. (A rendőrök hátrálva kimentek.)

Morgan (más hangon, megpróbál erélyes lenni): Bill, ide gyere!

Bill: Össze akarsz szidni?

Morgan: Igen!... (Kenetteljesen.) Mi lesz belőled, te eltévayedett gyermek? Mi lesz, ha menyasszonyod, Mary, megtudja ezeket a dolgokat?

Bill: Nekem nincs menyasszonyom... én nem veszem el. Inkább aggfiú maradok.

Morgan: De fiacskám!

Bill (durcásan): Nem, én nem akarok még megnősülni!

Morgan: De igen! Szakítasz Kittyvel.

Bill: Tudod?

Morgan: Tudom... Csinos!

Bill: Nagyon csinos.

Morgan: Szóke?

Bill: Szóke!

Morgan: Megnősülsz!

Bill (drámai hangon): Atyám, ha nem akarsz ifjan, életem bimbajában a sírba kergetni...

Morgan: Ne komédiázz!... Nem fogsz befolyásolni. Mary a napokban áthajózik Londonból, megtartjuk az esküvőt és beállsz ide a szerkesztőségbe!...

Bill: Nem állok be!... Én szigorú és rettegő főnök akarok lenni!...

Morgan: Na és? Ki akadályoz meg ebben?

Bill: A nők!... Itt csupa nő van a szerkesztőségben és én nőekkel nem tudok szigorú lenni.

Morgan: Én sel...

Bill: Legalább egy férfi lenne, hogy le-szidhassam, ha megharagszom a nőkre.

Morgan: Fiacskám, elárulom, hogy nagy meglepetést tartogatok a számodra!... Egy férfit szerződtettem a laphoz!

Bill: Igazán?... Lesz kit szidnom!...

Morgan: Nem, nem!... Ezzel a férfival udvariasan és finoman kell bánni!... Ez egy előkelő úr.

Bill: Előkelő úr? Ki az?

Morgan: Talpig úr és tetőtől férfi. Bombaként fog hatni, ha kiderül, hogy ki az illető.

Lakáj (jobbrol ijeden): Mister Morgan, gyorsan meneküljenek... itt van az előknő. (El.)

Marlen (vénkisasszony, rettenetes ruhában és kalapban, kezében bot, jobbrol): Hol van, hol van az a gazember?

Bill: A fő agglány! (Morgan háta mögé bújik.)

Marlen (dinalordítással): Gyere elő, te himpeller... Bujj elő, ha van bátorságod. A portáson csak félig törtem el a botot. rajta egészen eltöröm. (Az asztal körül kergeti.)

Bill: Nincs ilyen alapos munkát végezni.

Morgan: Bocsánat asszonyom...

Marlen: Én kisasszony vagyok.

Bill: Az is marad, amíg él...

Morgan: Bocsánat kisasszony, szabadna tudnom, hogy kit rettegjünk kegyedben?

Marlen: Szabad tudnia!... Marlen Stanley vagyok, az Erényeket Fejlesztő Amazonok Sportszakosztályának elnöknője.

Morgan: Végtelenül örvendünk.

Marlen: Ha nem örvendenek, akkor is az vagyok!...

Morgan: És sportságod mit kegyeskedik duhajkodni szerény körünkben?

Marlen: Maga nagyon jól tudja, hogy mit... A kedves fiát óhajtom néhányszor fejbekölintani. De kezdetem a papán is. (Ismét körbekergeti.)

Morgan: Maradjunk az előbbi sorrendben.

Bill: Vágd ki, papa.

Marlen: Elégtételt akarok. Az az elvete-medett himpellér feldúlta kétezer amazonnak erénybe merült lelkeségének mibenlétét, mely parcionális pacifikációban kulminálódik.

Bill: Mondja, maga érti, amit mond...

Marlen: Kétezer tündérszelídésű angyalilek nevében követelem, hogy adja ki a fiút, mert magát is fejbévágom. (Lóbálja az ernyőt.)

Bill: Ernyővel akar győzni... a kis női Csemerlein.

Marlen: Gyerünk a fiúval, vagy titók.

Morgan: De... de drága mibenléti lelkeség... egy ilyen elragadó hölgyhöz nem illik ez a módor.

Marlen: Én nem vagyok elragadó!... Én csak csinos vagyok.

Bill: Kisasszony, önnéknél otthon nincs tükör!

Marlen: Mi... mit beszél! (Ismét kergeti őket az ernyőt lóbálva.)

Bill: Visszavonok mindent, te gyönyörű-rőség... te Tündér Ilona... te Százszorszép, de egyszer nagyon csúnya. (El.)

Marlen (utána akar menni): Nahát ez... megállj, te himpellér!...

Morgan: De kedves, aranyos kisasszony...

Marlen: Menjen előlem... Engedjen!...

Morgan (ugrul előtte): Nem engedem! Jaj... Dzsui Dzsuci... (Megnyomított kezére mutatva.) Ezt már nem is használhatom... El is dobhatom. (Marlen egyetlenét.) Végre itt az alkalom, ami után olyan régen áhítozom!... Ó, hányszor vártam ezt a pillanatot, hogy így szemtől-szembe álljak kegyeddel.

Marlen (csodálkozva): Micsoda?

Morgan: Most itt vagyunk kettesben... Most kiönthetem, ami olyan régen nyomja a szívemet!

Marlen: Ó, minő szavak... Mit akart mondani nekem?...

Morgan: Megláttam a fényképét az egyik ujságban és... és azóta... (Szégyenlősen elfordul, játék.)

Marlen: Milyen ujság volt az?

Morgan: Az ebtenyésztők lapja.

Marlen: Ja igen... folytassa... folytassa...

Morgan: Nem merem... úgy érzem magam, mint egy kisdíák, akinek lelkében először kap lángra a legcsodálatosabb érzés...

Marlen: Mi az az érzés... Ne féljen... Mondja ki bátran, amit érez...

Morgan: Én... én... nem bírom ki-mondani! (Izgalmában kezébe kerül egy könyv, azt fellapozza és abból olvas.) Min-dig úgy képzeltem, hogy egy forró nyári

estén virágok illatától bódultan, dúslombú erdő mélyén fogom feltárni a szívemet!

Marlen: Ah, milyen romantikus... Folytassa!

Morgan (*lapoz*): Kár, hogy nincs nálam a szemüvegem. Felettünk tengernyi csillag ragyogott volna... a maga arcát sugárzózánnal hintette volna be a mosolygó hold...

Marlen: Tovább, tovább... Istenem, milyen gyönyörű lett volna... de így is szép... Beszéljen.

Morgan: Még mindig? (*Lapoz.*) Amikor Willy Freed belépett az istállóba, lova hátsát vakarta... (*Hirtelen bepcsapja a könyvet.*) Pardon!

Marlen: Mi az? Mi az?

Morgan: Nem magára vonatkozott. (*Könyv nélkül mondja.*) A világirodalom legcsodálatosabb szerelmi költeményeinek legszebb sorai égnék a számom. De én egy szóba sűríttem minden mondanivalómat... Szeretek.

Marlen (*halkan sikolt*): Ah! Ámor inceselkedik velem, Ámor!

Morgan: Ámor, a nyilas Isten!

Marlen: Elég, elég. Ne szólj többet, mert elvesztem a fejem.

Morgan: Csak ne én találám meg.

Marlen: Nekem nem is szabadna hallgatnom ilyesmit. Nekünk, az erény harcos hadjonainak tilos a szerelem!...

Morgan: Ott fogod hagyni!...

Marlen: Mit?

Morgan: Az egyesületet!...

Marlen: Ott hagyjam?

Morgan: Privát leszel, szabad leszel, főcér leszel!

Marlen: Privát? Csak nem akar feleségül venni?

Morgan: Hogy, hogy feleségül?

Marlen: Talán nem? (*Ráemeli az ernyőjét.*)

Morgan: De... i... gen... elveszlek, csak dugd vissza az ernyőd a hüvelyébe.

Marlen (*boldog kitérésrel*): Végre... végrel... Tudtam, hogy én is megtalálom azt a férfit, akinek én vagyok az álmai királynője!... Ó, hogy tüzel az ajkam!... Drágám, engedd, hogy szerelmem zálogául egy szűzi csókot leheljek homlokodra!

Morgan: Lehelj, ameddig lehelet van benne!

Marlene: Ugy fogadd eme csókot, hogy ez az első, amely férfit illet.

Morgan: Lehel az amazon. Lehel Amazon szép magyar név.

Marlen (*erősen megcsókolja, Morgan kapdózik, de nem tud szabadulni.*)

Morgan: Ez az első? Ezt a rutint!...

Marlen: Ezzel a csókkal újjá születtem.

Morgan: És én meghaltam.

Marlen: Új élet kezdődik számomra. Megnyílik előttem az élet minden szépsége, amit eddig nélkülözni kellett! Színház, mozi, tánc.

Morgan: Tudsz táncolni?

Marlen: Valamikor táncoltam. Akkoriban a medvétánc volt a divat.

Morgan: Az még Columbus előtt volt.

(*Duett.*)

(*Marlen, Morgan.*)

Marlen:

Apuskám

Most jött meg a postán

New-Yorkból

A híres valódi családi medvétánc,

Ne resteld,
Ez már oly közismert.

Ruzvelt is kimondta,

Hogy ennél ma szebbet úgy sem látsz.

Morgan:

Cserebogár

Dalolja már,

Az Alexanders Regtem Bend,

Gyere tehát,

A muzsikát

Tudod, hisz rég füledbe cseng.

Marlen:

Apuskám,

Most jött meg a postán

New-Yorkból

A híres valódi családi medvétánc.

Morgan:

Kolumbus még Amerikát

Nem fedezte fel,

De már e szép melódiát

Jól ismerte, hej...

Marlen:

Az indián vezérek őt

Ezzel fogadták,

Azóta úgy szívemhez nőtt,

Fűjjük el most hát.

Refrén:

Apuskám... stb.

(*Tánc után mindketten el.*)

Inas: Erre tessék parancsolni. (*Ajtót nyit Mary előtt, zenére be, belépőjét az inas elveszi.*) Rögton szólok Bill úrnak!

Mary: Menjén, fiam!

Mary belépője:

Jöttem az Óceán hús hajbain repülve,

De nem várt senki sem.

Jó lenne igazán; ha itt beteljesülne,

Mit oly rég remél szívem.

Refrén:

Nyárban, télben

Egyformán virágot hajt a szív,

Sárban, szélben

Kergetőzik s új csatákra hív.

Eddig még nékem

Nem okozott zavart,

De már úgy érzem,

Bevallom, várva-várom

Már a párom,

Nyárban, télben

Nyugtalan a szív kérem.

II.

Eddig még sohasem ismertem a szerelmet,

De tudtam, szép lehet.

Ám most megkeresem a férfit, azt az egyet,

Kivel majd boldog leszek...

Refrén:

Nyárban, télben... stb.

(*Enek után rögton vissza.*)

Mary (*mosolyogva*): Halló! Mister Morgan!...

Morgan (*hirtelen megfordul, meglepve*): Mary, Marykém. (*Megöleli.*) Ezt a meglepetést!

Mary: Csak a jövő héten akartam jönni, de Billről annyi szépet olvastam a lapokban.

Morgan (*zavartan*): Hm... hát... Tudod, kislányom, amit az ujságok írnak... az a locsogás... pocsogás...

Mary: Tudom! Morgan bácsi most ugyan azt akarja mondani, amit az apám mondott, amikor olvastuk szeretetregényem kalandjait!... Majd megkérdezzük, ha meg fog nőstülni!... A házasság majd rendes embert csinál belőle.

Morgan (élénken helyesel): Ugy van, úgy van... Hiába, az én drága öreg barátom is azt akarja, amit én.

Mary: Csak az a baj, hogy én nem akarom. En feleség akarok lenni és nem nevelőni! Nem egy rakoncátlan tacsót akarok férjül, hanem egy férfit!... Egy férfit!...

Morgan: De aranyos Marykém!... Hiszen Bill is férfit!

Mary: Ugyan, kérem!... Egy igazi férfi az más! Egy igazi férfi olyan, mint...

Inas (jobbrol jelenti): Kregorovszky Iván herceg.

Morgan: Itt a herceg!... Marykém, úgy-e nem haragszol, ha fogadom a herceget? Nem várakozthatatom.

Mary: Ez természetes.

Herceg (nagyon elegáns, frakkban, hóna alatt könyvvel, jobbrol jön, kiejtése oroszos, az »r« betűt ropogtatva ejti ki): Halló, Mister Morgan! Á! Hölgy is jelen lenni! Krasziva barisnya!

Morgan: Mi van a harisnyáddal? Isten hozta, kedves hercegem! (Kézet fognak.) Ez a hölgy itt...

Herceg (indul Mary felé): Ez a hölgy van nagyon babüjos... Ha megengedi, Kregorovszky Iván cserkeszherceg. (Mary kezét csókolja.)

Mary: Szívből örvendek, hogy megismerhettem, kedves herceg. Fullton Mary vagyok.

Herceg: Mary? (Újra megcsókolja a kezét.) Neve is van elragadó.

Morgan (idegesen nézi a dolgot): Ez jól kezdődik... Kriznya... mriznya barisnya... Előbb csókol, azután mutatkozik be. (Odamegy.) Miss Mary, a fiam menyasszonya, kedves herceg!...

Herceg: Á!... Ezt nem tudni!... (Elengeti Mary kezét.)

Mary: A... a dolog úgy áll, hogy...

Morgan (közbevág): A dolog úgy áll, hogy nemsokára meglesz az esküvő!...

Herceg: Én gratulálni a fiának, Mister Morgan!... Egy ilyen angyalka én is boldogan elvénék.

Mary (kacéran): Igazán?

Morgan (maga elé): Ezzel jól bevásároltam! Kriznya... mriznya... barisnya... Ó, pardon... Már egészen benne vagyok! (Közbelép.) Marykém, nem akardó Billt felkeresni, a szobájában van.

Mary: Nem, nem. Morgan bácsi, menjen érte...

Morgan: Én?... Én menjek érte?... most?

Mary: Igen, most!

Herceg: Menjen. Mister Morgan bácsi!... Majd én is menni kicsit körülnézni a szerkesztőségben!...

Morgan: Jó. Egyszerre menjünk. Maga arra, én erre.

Herceg: No, no. Még kicsit belediskurálni hölgybe.

Mary: Na menjen, Morgan bácsi.

Morgan: Hogy mért kellett nekem ezt idehozni? Kriznya... mriznya... barisnya... krampampuli harisnya... még belétörök a nyelvem. (El.)

Herceg: Milyen nehezen elmenni, öregúr. Félteni magamka tőlem. Ha magácska nem lenni... Morgantól a menyasszony, akkor...

Mary: Akkor?

Herceg: Nem érti?... Milyen szép lett volna magával andalogni Néva partján.

Duett:

Mary—Herceg.

Herceg:

Egy éltén át
Vártam magát,
Tudtam, hogy eljön mégis
S hogy itt van már,
Szebb lett a nyár
Es kékebb lett az ég is.
Megköszönöm, hogy velem volt,
Köszönöm, hogy láthatom,
Egy éltén át
Vártam magát,
Tudtam, hogy eljön majd.

Mary:

Megsúgom,
Nem tudom,
Mi az, amit én most érzek,
Azt hiszem,
A szívem
Fellángolt már.

Herceg:

Álom ez,
Vége lesz,
Felébredek, attól félek,
Nem lehet
Hogy szeret,
Ez túl szép ám.

Refrén:

Mary:

Egy éltén át... stb.

(Utána mindketten el.)

Morgan (Billel jön balról): Mi az, hol van Mary? Ez képes volt és megszöktette.

Bill: Megszöktették a menyasszonyomat. Milyen csapás. Csoda, ha elviselem!...

Mary (visszajön): Halló, Bill!...

Bill: Halló, Mary!...

Morgan: Egy kő esett le a szívemről.

Mary: Hogy vagy, öreg fiú?

Bill: Köszönöm szíves érdeklődésedet, csak megvagyok.

Morgan: Mi ez, hát így üdvözlitek egymást!...

Bill: Ja, szervusz!

Mary: Hát mit csináljunk?

Morgan: Hát én mutassam meg? Viselkedjetez úgy, ahogy ez egy menyasszonyhoz és vőlegényhez illik!

Bill: Majd felpántlikázom magam és örömtüzet gyujtok a fejemen. Boldog vagyok és kész... Sugározom az örömtől és schluss... Ha tudsz valahol egy madarat, most elfogom neked.

Morgan: Azonnal menj oda Maryhez és csókolj meg.

Bill: Most nem gyalogolok!...

Morgan: Csunya fiú, haragszom Billre... csunya Bill... (Oxforddal megrúgja. Maryhez.) Marykém, legyél te az okosabb... menj oda Billhez és...

Mary: Van eszeemben! Még mit nem?!

Morgan: Csunya lány... haragszom Maryre... csunya Mary... (Őt is megakarja rúgni, de lefogja saját lábát.) Ah... dehogy... (Es el.)

(Kis szünet, Mary és Bill zavartan állnak, aztán egyszerre indulnak egymás felé és egyszerre mondják.)

Mary: Nézd, Bill!...

Bill: Nézd, Mary... (Elhallgatnak.)

Mary: Ide hallgass.

Bill: Ide hallgass.

Mary: Mit akartál mondani?

Bill: Előbb te mondd meg, hogy te mit akartál!

Mary: En... én meg akarom neked őszintén mondani, hogy... én nem leszek a te feleséged!

Bill (*boldogan*): Marykém... ez igaz!... Nem szeretsz engem!

Mary: Nem.

Bill (*nekiugrik, csókolgatja*): Te édes, te drága, Micsoda boldogság ezt hallani.

Mary: Nem ragaszkodom ahhoz, hogy hozzád menjek!... Te nem szeretsz engem!...

Bill: Utállak!...

Mary: En is!... (*Ölelkeznek, csókolóznak Billel.*) Te angyal, te aranyos fiú, ha tudnád, hogy utállak. (*Karjába esik.*)

Kitty (*be jobbról, meglepetten*): Zavarok talán?

Bill: Kittykém, boldogságom... (*Feléje megy.*)

Kitty (*kezét maga elé tartja*): Megállni!... Ki ez a hölgy, akit pillanatokon belül tettleg fogok inzultálni!...

Bill: A menyasszonyom...

Kitty: Mi... menyasszonyod?

Bill: Azaz izé, te vagy a menyasszonyom. Ő a volt menyasszonyom... illetve a papa akarta... ő a mult menyasszony.

Kitty: Mit dadogsz, mit dadogsz, fiam?

Mary: En a volt menyasszonya vagyok Billenek! Eppen most állapotunk meg, hogy nem házasodunk össze.

Kitty: Rögtön elhiszem, csak megnövesztem a szakállamat.

Bill: Akkor úgy fogsz kinézni, mint Bernard Só.

Kitty: Csend! A saját szememmel látam, hogy csókolódtak.

Bill: Igen. Ez csak unszimpátiatüntetetés volt.

Kitty: Bill... Nem hazudsz!

Bill: Ne lássam többé az erénycsöszök elnöknőjét, ha nem igaz.

Kitty: Rendben van, hiszek neked. (*Kedvesen odamegy Maryhez.*) Drága barátom! (*Megöleli.*) Te vagy az idősebb, tegezzél!...

Mary: Te vagy az idősebb! (*Majdnem összeverekednek.*)

Bill: De lányok! En tudom, hogy mind a ketten fiatalabbak vagytok öt évvel egymásnál. Ezt hagyjátok. Az a fontos, hogy szabad vagyok és azt vehetem el, akit akarok.

Kitty: Engem!

Bill: Ezt majd még megbeszéljük...

Kitty: Micsoda! Nem engem akarsz elvenni?

Mary: De gyerekek, csak nem fogtok veszekedni?

Kitty: Hallottad, hogy mit mondtál? Nekem mer ilyet mondani, nekem, aki a karrieremről is lemondok miatta!... Aki otthagynom érte a színpadot, a sikert.

Mary: Hol vagy szerződésben?

Kitty: Hah, nem tudja hol vagyok szerződésben.

Bill: A nyári színikörben... minden éven két hónapig.

Mary: És télen!

Kitty: Télen pihenek. Művésznő vagyok!

Mary: Szubrett vagy primadonna?

Bill: Görl! De nem egy olyan közönséges görl... a... helyettes görl... Ha valamelyik görl beteg, akkor ő táncol helyette. (*Mutat kis tánclepet.*)

Kitty: Ezt a szentelenséget. Mi az, hogy görl? Szólótáncosnő vagyok. Egy

kritikus azt írta rólam, hogy úgy emelem a lábam, mint Duse Eleonora.

Bill: Meg azt is írták, hogy 6 egy női Wallace Berry.

Kitty (*Maryhez*): Szentelen. Ne hidd, hogy mindig így beszélt velem. Csak mások előtt produkálja magát!... Ha nem lennél itt, akkor egész más lennél!

Mary: Úgy gondolom, hogy ez gyengéd figyelmeztetés, hogy elmehetek.

Bill: De Marykém, nem kell őt komolyan venni!...

Kitty: En csak azt gondoltam, hogy úgyis dolgozol.

Mary: Semmi fontos dolgom nincs.

Kitty: Akkor nem tartóztatunk tovább! Csak intézd el nyugodtan.

Bill (*Maryhez*): Ne hagyj itt velem. Ez mindig üt.

Mary: Tényleg muszáj mennem!... Még át kell öltöznöm.

Kitty: Na úgy-e... Amit én mondom.

Mary: Most szépen beszélj, Bill. Most kettesben lesztek. (*El.*)

Kitty: Szégyeld magad. (*A fejére üt.*) A régi menyasszonyodnak kell figyelmeztetni, hogy szépen beszélj velem.

Dnett:

Bill:

Az nem vitás,
Hogy senki más,
Csakis te kellesz ma nékem.
Te is mint én,
Szintén
Csak ezt mondd, remélem.

Kitty:

Az nem vitás,
Hogy annyi más
Férfije van a világnak,
De én csak még
Mindég
Pont téged imádlak.

Bill:

Ez komoly ügy, nem kaland.
Senkit így nem szerettem
Élünk mint két galamb
És ha nem tévedtem

Együtt:

Az nem vitás,
Hogy senki más,
Csak te kellesz ma nékem,
Te is mint én,
Szintén
Ezt mondd, remélem.

Kitty:

Ez megjárja, de azért ám
Forróbb is lehetne.
Haljunk most valami mást.

Bill:

Nékem már elég volt, rózsám,
Talán ön rebegjen
Most egy vallomást.

Refrén:

Kitty:

Az nem vitás... stb.

(*Utána tánc és el.*)

Morgan (*jön balról Mabellel*): A konkurens lap! Hihetetlen! Biztosan tévednek.

Mabel: Saját szememmel láttam a lépcsőházban. A legfélelmetesebb fotóriporter. Ez riportot fog írni, ki akar kapni minket. Interjút akar csinálni Bill!

Morgan: Hát ez elképesztő szentelenség. Botrány botrány után. Ez a legnagyobb... (*Mabelhez.*) Maga az én édes vigaszom.

Bill (*jobbról*): Papi!

Morgan: Jó, hogy jössz, fiam. Ide figyelj. Egy idegen újságíró lopakodott be az épületbe.

Bill: Idegen újságíró?

Morgan: A legnagyobb konkurensünk egyik munkatársa. A te botrányaidról akar írni.

Mabel: Igen, Mister Bill. Meg akarja írni az összes disznóságait.

Bill: Hát csak jöjjön ide az az alak. Engem akar meginterjúvolni? Olyan interjút kap tőlem, hogy nyolc napon túl gyógyul.

Morgan: Bravó... ezt szeretem hallani... Mabel fiam, vigyázzon, menjen, legyen résen.

Mabel (el).

Bill: Hát majd ellátom a baját. Fasírtot csinálók belőle. *(Dühösen ledobja frakkját és ingben, mint egy gladiátor, jár a színpadon, Morgan mindig ráadja, ez háromszor ismétlődik.)*

Morgan: Rizzsel. Bravó, Bill, új hangok. Végre férfi leszel.

Bill: Férfi leszek? Vagyok... *(Mint fent.)* Spenótot csinálók belőle.

Morgan: Tükörtojással. Csak meg ne fázz. Péppé puhítod.

Bill: Hol van? Hozzátok ide. *(Mint fent.)* Felkenem a falra! Kenőmájast csinálók be löle. *(Morgan is leveti a frakkját, de nagyot prüsszent.)*

Bill (komikusan prüsszent).

Morgan: Itt van, most megfáztunk.

Bill: És most menj, atyám... *(Meglöki, az majdnem hanyattlesik.)*

Morgan: Én nem megyek, végig akarom nézni.

Bill: Nem akarom, hogy egy ilyen véres jelenet feldúlja lelkedet. Menj... *(Ismét lök egyet rajta.)*

Morgan: Jó, de ne vedd agyon, hogy mire visszajövök, még lássak valamit a transzírásból. *(El.)*

Herceg (jobbrol jön): Én Mister Morgant keresek.

Bill: Ahá... ez az... itt a jómadár... *(Kezét köpve, közeledik feléje.)* Ugy? Keresi?

Herceg: Igen, keresem.

Bill: Mister Morgant?

Herceg: Igen... Mister Morgant.

Bill: Maga?

Herceg: Én...

Bill: Mért keresi ön Mister Morgant?

Herceg: Én újságíró vagyok.

Bill: Ugy? Szóval belsmeri?

Herceg: Ez miért tagadni? Szép mesterség.

Bill: Vo't!... Mondja, be van ön biztosítva? Árvái, özvegyei örökölnék valamit, ha ön elhúnyt. Tudnom kell. Ki vele?

Herceg: Én vagyok makk-egészséges.

Bill: Volt... Maga pimasz...

Herceg: Maga nem tudni, hogy kivel beszél!

Bill: Nagyon jól tudom, hogy kivel beszéllek!... Maga akar riportot írni? Hiszen még beszélni sem tud rendesen.

Herceg: Ahhoz nem lenni köze magának. Papa mondta, hogy jöjjelek ide és írjak.

Bill: Hazudik. A papa azt mondta, hogy dobjam ki... Szeretl a kenőmájast?

Herceg: Májaskenőst?

Bill: Papa mondta, hogy csináljak kenőmájast magából.

Herceg: Levenni kezét rólam! Az én testemhez még nem nyúlt férfi.

Bill: És ha nem veszem le?... Te pimasz.

Herceg: Mit mondani? *(Erősen meglöki Bill, az a színpad sarkáig esik.)*

Bill (nehezen feltápáskodik): Hát, idehallgass! Én eddig türtem... te... te csibész...

Herceg: Ezt nekem mondani? *(Újból meglöki, hogy Bill most a baloldadra esik.)*

Bill (újra feltápáskodik és a herceghöz): Még mindig nem félsz tőlem? Na, de most ellátom a bajodat. Most adok neked! Te gangszter.

Herceg: Mi?... Hogy merészelsz? *(Újra meglöki, hogy az tróasztalra esik.)*

Bill: Na most lehúzok neked egyet. Látod ezt a széket... ezzel verem szét dacos koponyádat... *(A széket a szin közepére állítja és a herceg felé indul, aki visszalöki és ő a széken keresztülbukfencszik. Már alig tud beszélni, a földről suttogja.)* Még mindig nem félsz tőlem?

Herceg: Na várj... Én nagyobb büntetést tudni enné. Én elszerelek tőledtől a menyasszony. Csak az a szerencséd, hogy én egy gyöngéd ember vagyok. *(El.)*

Morgan (be): Na látja, kellett ez magának? *(Fel akarja segíteni.)* Mi az? Te vagy? Oda-kentet?

Bill: Nem. Idekentek. Te, papi... én ezt úgy összevertem... mondtam neki, hogy hívom a mentőket, mire ő azt mondta... nem ér rá... siet.

Morgan: Vedd le magadról a harci popt, itt lehet minden pillanatban a herceg. Őt szerződtettem. Most az a fontos, hogy nagyon kedves legyél a herceghöz!

Bill: Mikor kezd dolgozni?

Morgan: Már itt is van. Most körülnéz a redakcióban, aztán visszajön ide és aláírjuk a szerződést.

Bill: Brávó, papa! Hogy te mennyi zsenilitást örököltél tőlem!... Azt az erényelnököt is remekül elintézted...

Morgan: Azt ne említsd! Ezt jól a nyakamba sóztad. De mit nem tesz meg egy apa a gyerekéért. Randevút adtam neki a sarokra.

Bill: Melyik sarokra?

Morgan: Azt magam sem tudom... *(Es el.)*

Bill: Szóval a herceget ünnepélyesen kell fogadnom... bízd rám, papa... meg leszel velem elégedve.

Riporter (jön balról): Bocsanat. Ha nem tévedek. Ugyebár Mister Bill Morgan?

Bill: Ahá... már itt is van. *(Hajlongva.)* Alázatos tiszteletem, hódolatom.

Riporter: Kérem, én olyan dologra szántam el magam, amit még sha sem csináltam.

Bill: Majd én segíteni fogok önnek.

Riporter: Segíteni fog? Ön tudja, ki vagyok?

Bill: Hogy tudom-e... bátyuskám... *(Orosz táncelést csinál.)*

Riporter: Igazán, ön vértelenül kedves! Azt hittem, hogy ki fog dobni.

Bill: Kidobni? Sőt, ellenkezőleg!... Szívvel örülök, hogy itt van. Orosz szokás szerint csókot a homlokára. Lehet?

Riporter: Ha muszáj! *(Csók. Félre.)* Ez tisztá hüvel...

Bill: Ebből nagy szenzáció fog kibombanni.

Riporter: Én is azt hiszem, hogy nagy szenzáció lesz. De megígérem, hogy nem fogom nagyon lekapni.

Bill: Kit nem fog lekapni?

Riporter: Önt, Mister Morgan.

Bill: Engem? Miért kapna le engem?

Riporter: Hagyjuk ezt, Mister Morgan. Erről ne is beszéljünk

Bill: Miről ne beszéljünk?

Riporter: Arról, amik történtek. Kijelentem, hogy állni fogom az ígéreteimet és nem kapom le.

Bill (vállat von): Kérem! (Féltre.) Ez nem normális!

Riporter: Hígyje el, hogy az egész dologt csak a kenyér miatt csinálom. Jól megfizetnek érte.

Bill: Igen, azt tudom. Parancsoljon helyet foglalni. (Lenyomja a székre, a kalapját a sarokba dobja.) Valami orosz italt? Wutkit... Rosztopesint rummal...

Riporter: Kontusovszka...

Riporter: Ho rukk!... (Isznak, koccsintanak.) Csodálatos, hogy ön milyen kedves hozzám.

Bill: Ez csak természetes... Egészségére, kegyelmes uram...

Riporter: Hogy tetszik mondani?

Bill: Azt mondtam, hogy egészségére, kegyelmes uram.

Riporter (nem érti, bután nevet): Hehe, igen... egészségére...

Bill: És most beszéljen valamit a kalandjairól.

Riporter: Én? Én azt akartam, hogy ön meséljen.

Bill: Én? Ugyan!... Hogy jönnek az én kalandjaim kegyelmességed kalandjaihoz? Parancsolsz, igyunk egyet a kalandra.

Riporter: De kérem, én...

Bill: Milyen szép is lehet most nálatok... Esik a hó... szól a trojka... és repül a balalajka... Igyon, kegyelmes uram, igyon... (Ivás.)

Riporter: Igen... (Féltre.) Ez tiszta hülye!

Bill: Hol kezdődött a kalandok sorozata? Még az udvarnál?

Riporter: Igen, az udvarnál... A hátsó lépcsőház előtt...

Bill: Ez jó... A hátsó lépcsőház előtt... Nagyon jó... Erre isznak egyet!... (Isznak.) Még egyet a hátsó lépcsőházra...

Riporter: A gangra ne igyunk!

Bill: A gangra? Ez kolosszálóvics. Éljen a gang... Háromszoros hurrá a ház-mesterre...

Riporter: Éljen a vici!...

Bill: Imádtott Tatjánom... Hallgasd meg, hogy mit mondok neked...

Riporter: Parancsolj!... Lipotovics Mézővicsem...

Bill: Én kizárólag csak a te kedvéért iszom... Nekem nem szabad inni, mert ha berúgok, akkor rémes dolgokat szoktam álmodni.

Riporter: Rémes dolgokat!

Bill: Jaj, de milyen rémeseket. A multkor például azt álmodtam, hogy pipacs voltam.

Riporter: Pipacs?

Bill: Igen. Akarsz inni a pipacsra?

Riporter: Ahogy parancsolod!... Igyunk a pipacsra!... (Ivás.)

Bill: Szóval, amint mondám az imént, szép piros pipacs voltam a réten és a méhecskék körülzummögtek... Zümm... zümm... zümm... De egyszerre csak muuu... (A tehénbőgést utánozza.) Megjelent egy hatalmas tehén!...

Riporter: Borzalmas... És aztán?

Bill: Aztán... a vöröshátú tehén lelegelt engem, a kis pipacsot. (Sírva.) Megevett engem, a bimbót.

Riporter (kezet nyújt): Fogadd részvéte-met!...

Bill: Köszönöm... Igyunk a tehén egészségére. (Ivás.) Imádtott Fedorám... En úgy szeretlek benneteket, gyertek egy kicsit közelebb... Pajtás, ne mozgasd ezt a szobát.

Riporter: Ez tiszta hülye! (Pofonüti.)

Bill: Kis csacsakám, ne pofozz... ne pofozz... most én adok neked egyet... (Ütni akar, de a riporter mindig megelőzi háromszor, végül) Akkor adj egy puszt!

Riporter: Azt lehet. (Odatartja az arcát, erre Bill egy hatalmas pofont ad neki.)

Bill: Kvittek vagyunk.

Morgan (bejön): Mars innen, részeg fráter... Takarodj ki az épületből!... (Kidobja.) Gyere te te szerencsétlen gyermek! Hogy került ide ez a riporter?... Az előbb azt mondtad, hogy már kidobtad?

Bill: Hol a hercegem? Miért kergetted el a hercegemet?

Morgan (leülteti Billt a fotőjébe): A hercegedet? Szörnyű sejtelmém vannak!... Te kidobtad a herceget és leültél inni a riporterrel. (Rázza Billt.) Térj magadhoz!... Hogy nézel ki?

Bill: Szép pirostarka háta volt... Idejött és megevett...

Morgan: Ki volt pirostarka? Ki evett meg?

Bill: A kis pipacs, engem, a tehenet.

Morgan: Te tehén vagy?... Te ökör... te... (Kitérve.) Hát ezt nem bírom tovább... Most már elég volt... Elég!... Hosszú éveiké türtem a garázdálkodásodat, a sorozatos botrányaidat, szárazon, vizen és a levegőben.

Bill: Csend legyen... Hagyjatok aludni egy kicsit... Anám, aludni akarok.

Morgan: Aludhatsz... De vedd tudomásul, hogy kitáradlak! Nem vagy az én fiam többé! Tölem egy árva centet sem kapsz! Százszor megmentettelek a börtöntől, de hiába. Te úrvis a börtönben megvégezni. Érted? A Sing-Singbe! A Sing-Singbe! (Lecsavarja a villanyt és el. Bill két fényt kap.)

I. FINALE

Bill (a feje lecsúszott, álmában motyog): A börtönben? Fegyőr úr, ne rugdosson, nem akarok sétára menni. Fegyőr úr, ne bántson!... (A sötétből énekre egyenként odamennek Billhez és beleéneklék misztikusán a fülébe).

Herceg: Elveszem a menyasszonyodat.

Bill: Jaj!

Morgan: Kiprakkolom a nadrágodat!

Bill: Jaj!

Marlen: Oltárhoz vezetlek, te csibész!

Bill: Jaj!

Kitty: Vélem most a pokolba mész.

Bill: Jaj!

Mary: Máglyára véled, mert nálam most leégsz...

(Zenére megjelenik két rendőr, az egyik láncos bilincset, a másik táviratot hoz, kívülagosodik.)

Rendőrök:

Apuskám!

Most jött meg a postán

Sing-Singből valódi behívó

Családi cellába.

Ne resteld

Vedd fel e bilincset

Mindenki ezt hordja Sing-Singbe

Komfortos cellába.

Mind (körben táncolják):

A dutyiba ha-ha
A dutyiba ha-ha
A dutyiba most el vele
Nem mutyiba ha-ha
Nem mutyiba ha-ha
Egyedül még majd ha visznek
Apuskám! Most jött meg a postán
Sing-Singből valódi behívó
Családi cellába.

Bill (zenére kiszabadítja magát, futólé-
pést imitál, mindenki, ahogy szaladnak
utána, zene végén két rendőr eléri, fel-
kapják).

Mind:

Visznek a Sing-Singbe,
Sing-Singbe, Sing-Singbe hát.

Függöny.

MÁSODIK FELVONÁS

(Szín: Börtöncella, ahogy Bill alkoholi-
gözös álmában elképzeli. A díszlet marad,
csak az ajtók helyére vasrácsos ajtókat
tesznek, a newyorki városháttér helyére
egy börtönfolyosót háromvácsos ajtóval,
amely felett virágos keretben a következő
feliratok láthatók: Manikür-Villamosszék-
Pedikűr. A börtönfolyosó előtt végig vas-
rács van a színpadon. Középen egy ajtó-
val, az ajtó felett rángató csengő. A bü-
torzat ugyanaz, csak az íróasztal előtt
lévő kis dívány helyett egy priccs van le-
takarva pokróccal, rajta egy párna. Füg-
göny zenére fel, Bill abban a székben al-
szik, amelyben elaludt, csakhogy szmo-
kingszabású fegyencruhában. A szék mö-
gött elbújva Morgan angol rendőrnek öl-
tözve. Kék reflektor Billre, gyorsan vilá-
gosodik. Morgan feláll, megrúgja Billt.)

Bill: Milyen jögon rúdos maga en-
gem?... Én nem vagyok fegyenc!

Morgan: Tudom, életem, tudom!... Te
vagy a löcsei fehér asszony!...

Bill: Én újságíró vagyok!...

Morgan: Elég szerény vagy!... Van itt
egy másik bolond, aki királynak képzell
magát!...

Bill: Hát ez a legnagyobb szemtelen-
ség!... Azonnal hozza nekem ide a pa-
naszkönyvet!...

Morgan: Micsoda!... Panaszkodni akarsz?

Bill: Igenis akarok, mert maguk he-
csapják a fegyencet!... Elárastják az
egész világot hangzatos prospektusokkal,
öles plakátokon hirdetik, hogy: »Töltse
büntetését a kies fekvésű Sing-Sing fegy-
házban!... Kényelmes cellák, figyelmes
kiszolgálás...

Morgan: Talán nem vagyok elég figyel-
mes?... Hát nem mindig máshol rúglak
meg, hogy ne ugyanazon a helyen fájjon?

(Kívül éles csengőszó és kiabálás.)

Morgan: Riadó... Valaki szökní akar!...

Bill: Csoda ilyen koszt mellett?

Fegyőr (izgatottan beszalad középről):
Örmester úr!... Gyorsan, gyorsan jőj-
jön!...

Morgan: Mi az?... Mi történt!...

Fegyőr: Teddy Hoover, tizenkétszeres
gyilkos eltűnt a cellából!...

Morgan: Jaj nekünk!... Agyonütött
már valakit?

Fegyőr: Még senkit!... Az igazgató úr
azt mondta, hogy meg kell keresnünk!...

Morgan (remegve, vacogva): Me... me-
gyek... Csak nagyon vigyázzunk, fiam,
nehogy mi találjuk meg... (Indul.)

Bill (odaugrik, megfogja): Ne, ne hagy-
janak itt!... Én félek!...

Morgan (minden izében remeg, alig tud
beszélni): Gy... gy... gyával...

Bill: De hiszen maga is remeg!...

Morgan: Aha... ha... ha...

Bill: Ha-ha-hal... Most van kedve ne-
vetni?

Morgan (dühösen): Ez nem nevetés!...
A ha... harci vágtyól remegek!...
Előrel... (Nagy léptekkel el középen,
fegyőr utána.)

Bill: Az ajtót!... Csukják be az ajtót!...
Fel fogom jelenteni magukat! Mi ez, cella
vagy átjáróház?

Hoover (aki az I. felvonásban a rendőr
volt, most balról, a takart ajtón át fe-
gyencruhában bejön): Pszt!... Pszt!...
Fogd be a szád.

Bill (elképedve nézi): Jaj!... Kicsoda
maga és hogy került ide a cellamba?...

Hoover: A második kérdésekre felelek,
te kis vakares! A falon.

Bill: A... a falon?

Hoover: A falon. (Bill felé megy.) A ne-
vetem illenék tudnod, ha szakmabeli
vagy!... Én vagyok az, aki tizenkét em-
bert pusztá ököllel agyonvertem!

Bill (hátrál): Igazán nagyon kedves,
szorgalmas ember!...

Hoover: Teddy Hoover vagyok, vagy
ahogy általában neveznek, a Bivaly
Teddy!...

Bill: Roppant örvendezek... De ha siet,
nem akarom tartóztatni... majd máskor
csevegünk...

Hoover: Dehogy sietek, miért sietnék?

Bill: Gondoltam, sürgős menekülnivalója
van.

Hoover (bömbölve): Nekem nem sürgős
semmi!... Úgysem mernek hozzámnyúlni,
mert aki hozzámnyúl, azt agyonütöm!...
Püff és vége.

Bill: Püff és... (Kiabál.) Igen, jövök.
(Hátrál az ajtó felé.) Megbocsát, hívott
valaki!...

Hoover (odaugrik): Itt maradsz!... (Fel-
kapja és előre dobja.)

Bill: De kérem, kedves Ökör... izé,
Bivaly úr... Én olyan babonás vagyok...

Hoover: Babonás?

Bill: Igen! Püff és én leszek a tizen-
harmadik... és akkor az egész napom el
lesz rontva!...

Hoover: Most látom, hogy te félsz tő-
lem!... Milyen fegyenc az, aki fél egy
másik fegyencetől? Ó, csak egyszer talál-
nék egy férfit, aki nálam is vakmerőbb,
aki több embert ölt meg! A szolgálja
lennék.

Bill (reménykedve): Ez biztos!... Komolyan mondja!

Hoover: Komolyan!... Csak egyszer találunk egy...

Bill (mellbe vágja): Csend!...

Hoover (elképedve): Micsoda?

Bill (szemtelenül): Azt mondtam, hogy csend legyen, pocok, mert kinyomom a szemedet!

Hoover: Ezt, ezt nekem mondtad?

Bill (megijed, hátrál): Ne... neked!

Hoover (boldogan): Végre egy férfi!... Barátom!

Bill (egész bátran): Mi az, hogy barátom?... (Előki.) Hogy mersz velem bizalmaskodni, te pimasz!

Hoover: De kérlek!...

Bill: Azt hiszed, mert potom tizenkét embert megöltél, most már szemtelenkedhetsz velem?

Hoover: Te... te hány embert öltél meg?

Bill: Minden héten hármatl!... Kedden. csütörtökön és szombaton egyet-egyet!...

Hoover: Nem tréfálsz!

Bill: Nem szoktam tréfálni!... Egyszer három hétig betegem feküdtem és amikor felkeltem, egy este elintéztem a háromheti restanciát.

Hoover: Kilenc emberrel végeztél egyszerre?

Bill: Tízszel!... Elszámoltam magam.

Hoover: Esményil!... Elragadól!... Mondd, ez szóról-szóra igaz?

Bill: Ha akarod, akkor írásba adom!

Hoover: Akarom!... Add írásban, hogy féltett ereklyeként őrizzem soraidat.

Bill: Boldogan!... (Papírt, ceruzát vesz elő, ír.) Ökör... izé, Bivaly Teddy fegyenc úrnak. Helyben. Kívánságára értesítem, ökör... izé, bivalyságodat, hogy tíz embert... elég tíz? Sajátkezüleg kiirtottam. Szívélyes üdvözzellet Bölény Bili, a rettenetes és kérlelhetetlen... Igy!... Parancsolj, kicsim. (Atozza a levelet.)

Hoover: Köszönöm. Én sajnos, nem dicsekedhetem ilyen gyönyörű dolgokkal. Az én első áldozatom a partnernőm volt!...

Bill: A partnernőd?... Tánccosok voltak?

Hoover: Nem! Énekesek! Azért végeztem a bestiával, mert konkurálni akart velem. Ő is baritonista lett!

Bill: Egy nő baritonista?

Hoover: Igen. Egész nap a pincében tartózkodott, hogy mély hangja legyen. Hej, amikor én rákezdtem, hogy... (Skálázik. Jobbról artikulátlán üvöltés hallatszik.)

Bill: Mi ez? Még egy énekes?

Hoover: Egy bolond van itt a szomszéd cellában! Valahányszor énekelek, mindig üvöltöni kezd!

Bill: Akkor nem is lehet ez olyan bolond?

Hoover: Sült bolond. Az én hangomat csendben és áhítattal kell hallgatni. Mit énekeljek neked?

Bill: Lehet választani?

Hoover: Igen.

Bill: Ja. Akkor semmit bölénykém. Majd csendben megyünk.

Hoover: Nem, nem. Elzengek egy dalt a tisztelkedre.

Ének:

(Hoover kezdi, Carmenből Torreador dalót éneklük végig. Aztán.)

Bill:

Íde figyelj, kicsim... ezt ma már így éneklük:

Biz én a Carment
Dzsessze hangszereltem át, mert
Fülemnek csak jazz kell.
S amíg a kármentőben
Bor van és pülínka,
Van bennem szesznek hely.

Hoover:

Csak azért van egri bikavér,
Hogy attól olyan hangot kapja,
Mint az Alfred Pikaver.

Bill:

Biz én a Carment
Jazzre hangszereltem át,
Mert nincs szebb egy jó jazznél.

II.

Hoover:

Megpróbálok meggyőzni önt,
Hallgasson meg hát,
Toscából az Aida című
Bánk bán ariát.

Bill:

Nem járok az operába,
Mert a fülem bot
És a balfülemre ott
Nem támaszkodhatok.

Refrén:

Biz én a Carment... stb.

(Ének után tánc, utána el, Bill vissza.)

Bolond (balról az 1. felvonásban riporter volt, fegyencruhában jön a falon át): Halló!... Valakil!...

Bill (csodálkozva): Hát ez kicsoda?

Bolond (Billhez): Pardon, ha zavarok... Rótszakállú Sigfried vagyok, a hottentoták mindenható pékmestere, a királyok kamarájának az elnöke.

Bill (bólogat): Igen!...

Bolond: Szabad érdeklődnöm, hogy ön kicsoda? (A könyökén telefonál, mint egy kagylóba.) Egyszerű pór, avagy több annál?

Bill: Negyedik Tuthenkámen maszörje vagyok.

Bolond: Á! Akkor ön biztosan ismeri a zsiráfomat!

Bill: Legyen szíves, felség, vonuljon át a lakosztályába!...

Bolond: Nem vonulok... Nekem meg kell keresnem a zsiráfomat.

Bill: Ha odaadom a zsiráfot, akkor elmegy!

Bolond: Akkor elmegyek.

Bill (a pricesről elvesz egy párnát, odaadja) Tessék!

Bolond: Ez zsiráf, maga hülye? (Ledobja a párnát.) Csak bolondokkal ne kezdjen az ember.

Bill: Még ő mondja, hogy bolond vagyok!...

Bolond: Mégis csak hallatlan, hogy bolondokat tartanak ebben az épületben! Minden épeszű ember látja, hogy ez nem zsiráf!

Bill: Hát micsoda?

Bolond: Kis csütörtök!...

Bill: Tiszta hülye vagyok... Fenség, a hajó előállott!... Ilona már a szigeten van!...

Indulhatunk. *(Együtt.)* Plöm... plöm... plöm... plöm... *(Elmaszíroznak.)*

Bill *(azonnal visszajön):* Hát én ezt nem bírom tovább. *(Csenget.)*

Morgan *(be):* Mit akarsz már megint?

Bill: Legyen szíves, mondja meg az igazgató úrnak, hogy engedjen már ki innen.

Morgan: Kit engedjen ki?

Bill: Engem.

Morgan: Te bolond vagy! Megyek az orvosért!...

Bill: Várj! *(Megfogja.)* Ember, értsen meg, hogy én öt napra jöttem ide. Én újságíró vagyok.

Morgan: Ez a mániája!... Hogy engedhetnének ki innen, amikor halálra vagy ítélve.

Bill: Ki van halálra ítélve?

Morgan: Te. Sajátkezű irásoddal igazoltad, hogy tíz embert nyugalomba küldtél.

Bill: Én?...

Morgan: Hát nem Bivaly Teddynek adtad írásba, hogy tízszeres gyilkos vagy?

Bill: De hűt... Az csak tréfa volt!

Morgan: Tíz embert nem lehet tréfából darabokra tépni. Nem mondom: öt-hat ember elég vicces dolog. De tíz?... Ezért már villamosszék jár...

Bill: De kérem, ez... ez nem lehet igaz.

Morgan: A te irásod?

Bill: De én ártatlan vagyok!... Nem tehetnek úgy velem, mint azzal a francia katonával, akinek három lába volt.

Morgan: Három lába volt? Ki az?

Bill: A Dreyfuss!

Morgan: Ezért is megérdemelnéd a villamosszéket.

Bill: Ich bin unschuldig. Ich bin unschuldig. Én újságíró vagyok. Értse meg.

Morgan: Már dühöngeni kezd! Szaladok orvosért. *(Elrohan.)*

Mary *(fekérrel díszített fekete ruha. Jön közepén):* Bill, itt vagyok!

Bill: Mary!... Téged az Isten küldött.

Mary: Én olyan kimondhatatlan boldog vagyok.

Bill: Boldog?

Mary: Remekül áll nekem a fekete ruha és ma abból az alkalomból, hogy téged a villamosszékbe ültetnek, feketebe öltöztetnek.

Bill: Ez is kezdi... Micsoda?... Engem villamosszékbe?

Mary: Benne van az újságban! Bölény Bill. Amerika első számú közönsége írásbeli vallomást tett a fegyházban!... Végre leleplezték a rettegett gonosztevőt.

Bill *(idegesen árkál):* Megáll az eszem. Egyszerűen megáll az eszem.

Mary: Ja, drágám majdnem elfelejtettem... Megengeded, hogy bemutassam a főlegényemet. *(Kiszól.)* Szivecském, bejöhetsz!

Herceg *(be közepén. Zsakettben, fején cilinderral):* Itt vagyok, drágaságom...

Mary: Engedd meg, hogy bemutassam a régi főlegényemet.

Herceg *(Bill kezét megrázza):* Nagyon örvendeni, hogy megismerni híres főlegényed. Én lenni új főlegény!... Mi nagyon szeretni egymást.

Mary: Drága jó Billem. Ha már fent leszel a mennyeorszámban, nézzél le ránk szeretettel...

Herceg: Mi majd sokat gondolni magára! Esténként majd fogunk kiülni kicsi kertünkbe, felnézni a csillagokra és mondani: ott van szegény Bill...

Mary *(sír):* Szegény Bill...

Bill *(meghatottan):* Marykém, ne sírjál.

Herceg: Mi nagyon sajnálni magát. Az élet lenni olyan szép... És maga ilyen fiatalon... *(Sír.)*

Bill: Na, gyerekek, ne sírjatok. Ennek így kell lenni. Aki bűnös, annak bünhődni... *(Hirtelen más hangon.)* De most jut eszembe, miért vigasztallak én itt benneteket?... Ilyet még nem hallottam...

Még a végén rábeszélem magam a villamosszékre. Én megyek az igazgatóhoz, ha engem kivégeznek, én olyan botrányt csinállok, amilyen még nem volt. *(Elrohan.)*

Herceg *(utánaszól):* Bill!... Bill!... Meg fogja szökni innen.

Mary: Majd visszahozzák a fegyőrök. A Sing-Singből nem lehet megszökni.

Herceg: Drágám, most egyedül lenni ketten... Szeretsz?

Mary: Szeretlek, de még jobban szeretnék, ha tudnám, hogy egyszer te is elkövettél valami hős, bátor cselekedetet!

Herceg: De szivecském, csak nem kívánni, hogy én is lenni gonosztevő?

Mary: És ha kívánám? Te nem vagy elszánt és merész?

Herceg: Dehogynem!... Hiszen téged elvinni feleségül... és elvinni téged házamba... a Néva partjához, mert ilyenkor otthon gyönyörű szép a Néva...

Duett:

Herceg:

Ugy fáj, ha balalajkazenét
Zokog a szívem a húrján
Mikor leszál az éj.

Mary:

Ugy fáj, hogy ilyen sirva beszél
Hogy ennyi könny van a multján
Bús, akár a tél.

Herceg:

Néha
Szívembe zúg a Néva
S úgy érzem én, hogy még ma
Hazamegyek, haza.
Csendben
Fakad egy dal szívemben
És hazaszólít engem
Gyönyörű dallama.
Halkan zokog-e szív e dalban
Mint: anyám általna újra
Néha
Szívembe zúg a Néva
S úgy érzem én, hogy még ma
Hazamegyek, haza.

II.

Mary:

Fenség, legyen erős szíve még
Hiszen a mult visszatérhet
Ragyoghat még az ég.

Herceg:

Mennék, ha visszahívna hazám
Talán még szép lesz az élet
S újra nyár lesz tán.

Refrén:

Mary:

Néha... stb...

(Tánc után el.)

Fegyőr: Mars befelé, öcsém! Hogy képzeled, a folyosón fogsz korzózni? (*Gallérján fogva bedobja Billt.*)

Bill: En nem korzóztam, hanem az irodába akartam menni, az igazgató úrhoz.

Fegyőr: Semmi dolgod az irodában. Fogd be a szádl!

Morgan (jön az orvossal): Tessék, doktor úr, itt a beteg.

Orvos: Itt a beteg? Hol a beteg? Ki a beteg? Ez az? (*Fegyőrré mutat.*)

Morgan: Nem, a másik.

Orvos (felteszi a cvikkerét, körbenjárja Billt): Ahá!...

Morgan: Csak nyugalom, nyugalom! (*Orvoshoz.*) Úgy-e egész bo ond?

Orvos: Úgy látszik, hogy igen... Mondd, kisfiam, nem szokott a fejecskéd fájni?

Bill: De szokott!

Orvos: Igazán? Mikor szokott fájni?

Bill: Ha megütöm. A multkor fejfel es-tem a falnak, akkor nagyon fájt.

Morgan: Tiszta hülye, szegény.

Orvos: Csak akkor fáj, ha megütöd? És ha nem ütöd meg?

Bill: Akkor nem fáj!... És ha még kérdez valamit, akkor magának fog fájni a feje.

Orvos (hátrál): Te vigyázz, vigyázz...

Morgan: Ha rossz lesze, kapsz hideg vizet.

Bill: Esküszöm, tényleg megbolondulok ezektől.

Orvos: Még egy pár kérdést adok fel.

Bill (ordít): Elég!... Elég!... Most mind a kettőt megharapom. (*Kergeti őket.*)

Morgan: Segítség, halló emberek!... (*Elrohannak.*)

Bill (szalad, ebben a pillanatban belép Marlen kitért karokkal).

Marlen: Itt vagyok, szerelmem.

Bill (ijedten): Kicsoda kegyed?

Marlen: Jeanette vagyok, a Montmartre virága. Hozzad jöttem, te édes!...

Bill: Hozzám?

Marlen: Igen. A női osztályon töltöm 76 éves büntetésemet és hallottam rólad, te férfitudómon. Átszöktem ide hozzád.

Bill: Minek, ha szabad érdeklődnöm?

Marlen: Mert mi remekül összepasszolunk!... Neked hat menyasszonyod volt, nekem pedig ki'enc férjem. Ha kiszabadulunk, akkor egymásé leszünk!... A tied leszek.

Bill: De bocsánat, milyen jogon fenyeget kegyed engem?

Marlen: Még nem tudom a keresztnevedet!... Hogy becézzelek?

Bill: Bill vagyok... Úgy mint Napoleon.

Marlen: Bi!l ilyen nevű férjem még nem volt... Az elsőt Tamásnak hívták.

Bill: Tamás?... és hitetlen volt?

Marlen: Hívó... Elhitte, hogy hú vagyok hozzá.

Bill: És tényleg hú volt?

Marlen: Csak egyszer esaltam meg az Agglegények Országos Szövetségével. A második férjem volt a Vendel.

Bill: A savanyú?

Marlen: Vidám volt szegény. Akkor is nevetett, amikor rajtakapott a francia filharmonikusok kibővített zenekarával. A harmadik volt a Balázs.

Bill: A hübelet?

Marlen: Dehogy. Nagyon nyugodt ember volt. Még akkor sem kiabált, amikor megtudta, hogy a Gascogni fiuk sportkörével flörtölök. A negyedik volt...

Bill: Köszönöm, egyelőre elég ennyi!...

Marlen: Te lesze, a tizedik férjem.

Bill: Segítség, én ezt nem csinálom!...

Marlen: Mit csinálasz?

Bill: Majd rögtön megtudja.

Morgan (be): Mi történt? Tűz van?

Bill: Kérem... állítsa össze a számlám... huroc kodom... mert, hogy bevégezem földi pályafutásom, az rendben van, de hogy ezzel a nővel is súlyosbítsák a büntetésemet, az ellen tiltakozom.

Marlen: Hát ilyen szemtelenséget!...

Morgan: Részemről a kézcsókok tömege.

Marlen: Pál!

Morgan: Megengedi?

Marlen: Tessék!

Morgan (szenvédeyesen kezetszókol).

Marlen (gúnyosan néz Billre): Mafla... Nem tudja, mi a jó.

Bill (csodálkozva): Megáll az eszem! Örmester úr, vegye fel a szemüvegét.

Morgan: Te mafla! Én így is nagyon jól láok. Borban is csak azt szeretem, amelyik már állt egypár évtizedig.

Marlen: Mi az, maga is kezdi?

Morgan: Drága hölgyem, a kegyed szépsége úgy hatott rám, mint derült égből a villámcsapás!

Marlen: Kötői! Hallod ezt, Bill! Vannak még jóízű emberek a világon. Ó csak rám nézett és neki ez elég.

Bill: Nekem is elég, ha csak rád nézek!

Morgan: Az a fontos, hogy nekem tetszik. (*Zene.*)

Marlen: Nekem pedig ő tetszik. (*Zene.*)

Morgan (Marlent pofonvágja).

Marlen: Ez jól esett! (*Zene.*)

Bill: Szabad nekem is egy durrt? (*Pofonvágja.*)

Marlen: Végre ithon vagyok.

Morgan: Te betörök virága. Céda. (*Hozzálóki Billhez és elesnek, Morgan gyorsan ki es rendőrruhából átöltözik apacsnak.*)

Apacstercett:

Marlen:

Csendes már a város, csak a

Szajnaparton világít a gáz.

Bill:

Nyitva már a kassza,

Csak a szívem érted jaj de citeráz.

Morgan:

Add ide a kasszakulesot,

Jól vigyázok rá, babám, ne fázz.

Együtt:

Még a dohány miatt

Kitörhet minket

A frász...

Refrén:

Marlen:

Marlen:

Szívem a szívem tiéd,

Mást mondd, mit adhatok még.

Bill, Morgan:

Jól tudod, nélkülöd

En úgy sem élehtek,

Hát minek tépjelek szét.

Marlen:

Ölj meg, babám, bánom én,

Sírva jössz még majd felém.

Bill, Morgan:

Ugy zúg az éjszaka,
Nélküled most haza
Ugy sem merek menni én.

Bill:

Nézd azt a fényt ott a sarkon,

Morgan:

Már éles kést szorít markom.

Marlen: Nézd, már világos az éj.

Együtt:

Szívem a szívem tiéd,
Mást, mondd, mit adhatok még.
Jól tudod, nélküled
En úgysem élhetek,
Hát minek tépjelek szét.

(Nagy apacstánc. A végén Marlent kihoz-
zák. Ismétlésre Billt. Aztán Morgant.)

Bill: Hol késik az igazgató? (Meg akarja
nézni a kezén az órát.) Ebben a fegyházban
tolvajak vannak! Őrség, katonaság! Ellop-
ták az órát!

Kitty (be): Primadonna leszek. A szerzők
csak nekem fognak írni.

Bill: Könyörgöm, hagyd most ezt. Az
életemről van szó.

Kitty: Igen... Sajnálhatod, hogy nem
látsz majd főszerepben...

Bill: Hát ebbe bele kell örüni!... Engem
a villamoszékbe akarnak ültetni és min-
denki másról beszél. Érted meg, hogy ár-
tatlan vagyok! Hívd ide az igazgatót!...
Az igazgatót!

Kitty: Remek ötlet!... De melyiket hív-
jant?... A Vidám Színház, vagy a Revü
Színház igazgatóját?

Bill: Nem szízigazgatót... A fegyház-
igazgatót hívd!

Kitty: Fegyházigazgatót?... Csak nem
képzeled, hogy ideszereződöm a Sing-Singbe?

Bill: Jaj nekem!... Nem szerződésről
van szó!... Ő igazolni tud engem, hogy
ártatlan vagyok!...

Kitty: Miért kell azt igazolni?

Bill: Mert másképp villamoszékbe ültet-
nek és én ezt nem élem túl.

Kitty: Na jó... (Indul hátra.) Már jön-
nek is...

II. Finales.

Bill:

Már itt vannak.

Morgan:

A vádlottnak im leesett az álla,
Mert a magas bíróság most előállta,
Bill, Morgan...

Bill:

Jelen.

Morgan:

Hogy itt van, jól teszi,
Mert az ítélet most kezdetét veszi.

Mind:

Halljuk, halljuk, halljuk, halljuk!

Bill: Ártatlan vagyok!

Morgan:

Csend legyen, lármáznai nem hagyok,
Az ítéletet hallgassa meg nyugodtan
barátom,
Mert bírói hatalmamnál fogva orrba
vágom.

A nép is csendben legyen, többé nem

intek senkit,
Ha lármáznak, azonnal kiüríték min-
denkit.

Mind:

Ó, jaj neked, ó, jaj neked,
Istenem, mi lesz veled?

Bill:

Ó, jaj nekem, ó, jaj nekem,
Istenem, mi lesz velem?

Morgan (felolvás a tekerescsöből):

A magas bíróság már bizonyítottnak
látja,

Hogy Bill Morgan, aki a bűnöknek
nagy barátja,
Tíz ismeretlen illető nyakát kézbe vette
És korai elmúlásukat elősegítette.

Mind:

Oh, borzalom, oh borzalom,

Bill:

Ez rágalom, ez rágalom!

Morgan (prózában):

Fegyőr! A delikvenst fogja közre,
Jaj annak, ki még egy szót szól közbe,
(Olvas.)

Mert a vádlott az említett módon
csintalanzkodott,
A magas bíróság tehát ily ítéletet

hozott:
A vádlottat a villamoszékbe kell

ültetni.
Mert így talán megjavul és nem kell
büntetni.

Bill:

Ez skandalum, ez skandalum,
Ezt nem hagyom, ezt nem hagyom.
Rögtön visszajövök, csak az irodába
szaladok,

Az igazgató tudja jól, hogy ártatlan
vagyok.

Morgan: Az igazgató úr nincs itt!

Bill: Hol van?

Morgan:

Fent az égben,
Ma éjjel elhunyt szegény papagály-
betegségben.

Bill:

Mégsem engedem magam kivégezni,
nem tehetem,
Bevallom, a villamoszékem nem
szeretem.

Morgan:

A bíróság kegyes lesz és e vádlottnak
megengedi,
Válasszon mást, ha a villamoszékem
nem szereti,
Még egy mód van, amivel talán
megbácul,
Vegye el Marlen Stanley kisasszonyt
feleségül.

Marlen (zenére be):

Oh, Bill, így megmenekülsz, azt hiszem,
Tudom, hogy engem választasz, szívem.

Morgan:

En fogom megáldani frigyetek.

Bill:

Nem... inkább a villamoszékbe
vigyetek.
Megvek, vígan dalolva, mint egy hős,
De általa én mégsem leszek hős.

Mind:

Megv ő vígan dalolva, mint egy hős,
De általa... de általa... mégsem lesz
már hős.

Morgan: Hölgyek... urak... felállítás a
francia négyesre. (Zenére.) Turdame...
colon... (Nagy ének és tánc.)

FÜGGÖNY

HARMADIK FELVONÁS

(Szín: ugyanaz, mint az I. felvonásban. Mikor a függöny felmegy, Bill ott ül az asztalnál, ahol az I. felvonás végén elaludt. Kék fény, zenére világosodik.)

Bill (álmában beszél): Nem kell a villamoszék... Magas bíróság... Engedjenek haza...

Morgan (be balról, meglátja Billt): Ez még mindig itt alszik! (Odalép Billhez, rázza.) Bill!... Bill!

Bill (motyog): Hívjátok a papámat!... A papa elintézi...

Morgan (erősebben rázza): Bill, hallod?... Ébredj már fel!...

Bill (most kinyitja a szemeit, egy kicsit zavartan pislog, aztán észreveszi Morgant, boldog kitérővel, felugrik): Papá!... Apuskám!... (A nyakába ugrik.)

Morgan: Na, na... Még ledöntesz a lábamról.

Bill (élenken): Tudtam, tudtam, hogy te megmentesz, nem engeded, hogy kivégezzenek!

Morgan: Mit nem engedek?

Bill: Hogy a villamoszékbe ültesselek!... De hogy tudtál visszajönni az óceán közepéről?

Morgan: Hogy-hogy az óceán közepéről? A redakcióból jöttem!

Bill: A hajón is van redakció?

Morgan: Milyen hajón?

Bill: Amivel útban völtál Európa felé!

Morgan: Ne beszélj hülyeségeket!... Azt hiszed, hogy ilyen buta viccekkel eloszlatod a haragomat?

Bill (közbe akar szólni).

Morgan: Hallgass!... Menj a szobádba és hozd rendbe magad! Egész összegyűrted a frakkodat!

Bill: Frakkomat?... (Végignézi magán.) Hogy-hogy én frakkban vagyok?... És... (körütnéz) hogy kerültem haza?... Mikor hoztál haza?

Morgan: Ügylátszik, még mindig részeg vagy!...

Bill: Hiszen nem is ittam!... Még enni sem adtak, nemhogy inni!... Az őrmester még a levest is kihúzta az étlapból.

Morgan: Az őrmester...

Bill: Igen!...

Morgan: Édes fiam!... Ne győtdörd ősz alkotót!... Ha így áll a dolog, akkor menj és tegyél borogatást a fejedre!... És ha mégegyszer csak egy kortyot is mersz inni... úgy váglak pofon, hogy kiesel a cipődből.

Marlen (be jobbról estélyiruhában): Teddykém, visszajöttem...

Bill (nagyot kiált): Ááá!... Az apacs-lány!... Hiába jött utánam, drágám!... Csak menjen vissza az őrmesterhez!...

Marlen: Micsoda!... Teddykém, hozzám beszél a fiad!

Morgan: Nem mégy rögtön?

Bill: Megyek!... De ezt az apacs-lányt még ma visszavitetem a fegyházba!... Maga... maga... Papa, ne hagyjad hogy kimondjam. (El.)

Marlen: Feljelentem!... Most azonnal megyek és feljelentem! (Indul.)

Morgan: Marlen!... Szívecském!... Hát itthagysz engem!

Marlen (megállt): Igen!... Ezt nem hagyom, nem hagyom!... Ha ezt valaki hallja, azt híheti, hogy én vagyok a két lány az utcán.

Morgan: Aki rádnéz, úgymint látja, hogy két angyal vagy!... Maradj itt és beszéljünk a szerelmünkről, a boldogságunkról!...

Marlen (mosolyogva): Te mindig levelezel a lábamról... (Gyorsan.) Mondd, mikor lesz az esküvőnk?

Morgan (zavartan): Hogy... hogy mikor?...

Marlen: Itt a szomszéd házban esküvő van!... A gazdag Bricsesz fia most esküszik... Láttam a menyasszonyt és valami úgy a szívembe nyilalt... Teddy, én mar nem bírok soká várni!...

Morgan: De... de kicsi mindenségem!... Ez a miszter Bricsesz gazdag ugyan, de rovtomtultú... Nem követhetem a példáját... ez három évet a Sing-Singben ült hamis eskü miatt...

Marlen: Ma este megtartjuk az eljegyzést és jövő héten az esküvőt!... Úgy-e, jó lesz így?

Morgan: Remek!... Rémmegnyben sem lehetne szebben megírni!...

Marlen: Még ma sem kérted a kezem... itt az idő, most vagy soha!...

Morgan: Inkább soha... (Reminiscencia »Apuskám és el.)

Mister X, az Idegen (jön, mögötte egy lakáj, díszes, színes, címeres ládával, körül-néz): James Bricsesz lakása?

Lakáj: Ez az Sir! A másik ház egy Morgan nevű szerkesztőé. Így mondta a rendőr.

Idegen: Akkor így is van. A rendőr állami ember, nyugdíjas, élvezi bizalmamat.

Lakáj: Mi legyen (Meghajol.) a csillagos vaskalappal?

Idegen: Hagyd itt. Azt én átnyujtom a vőlegénynek. Az utolsó Normand lány férje ebben fog esküdni, ha érdemtelen is rá.

Lakáj: Érdemtelen? Hát mit tett ez az ember, Sir?

Idegen: Ez az ember sikkasztott és három évig ült a Sing-Singben.

Lakáj: Szörnyű!

Idegen: Most már gazdag, de a multját nem törölheti le. Sajna, szegény unokahúgom beléseretett. Úgy bizony, öreg szolgám, Porter.

Lakáj: Nem lehetne megakadályozni a házasságot?

Idegen: Nem. Az unokahúgom nagykorú. (Zvegy leány. Két gyermek anyja. Balga nő.

Lakáj: És ez a Bricsesz-nevű Sing-Sing töltesék hordja majd (Meghajol.) a csillagos vaskalapot?

Idegen (elővesz a nadrágja hátsó zsebéből egy rövid látszószerről holmit, hőlmit): Az ősi gukkerrel... ezzel kereste dédapám Lord Nelson mellett Napoleon hajóit a tengeren. Most egy Bricsesz kezében lesz.

Lakáj: Önnek beszélni kellene, Sir a menyasszonnyal.

Idegen: Sohasem láttam. Ő Amerikában született. En Angliában kegyeskedtem létrejönni.

Lakáj: És ez a Bricsesz szép ember!

Idegen: Nyomorék. Művértagot visel. A féllábát elvesztette. Combig hamis lába van. Nekem mindent megírtak róla.

Lakáj: Sír, lesujjva távozon.

Idegen: Rajta! *(Átadja cilindert és az esernyőt.)*

Lakáj *(el.)*

Idegen: Hol lehet az ifjú pár?

Bill *(be balról).*

Idegen: Egy frakkos úr. Bocsánat, az ifjú párt keresem, akik házasulandanak, mert úgy-e bár itt esküvő lesz?

Bill: Ezt biztos Kitty híreszteli... Hogy lehet egy lány ilyen erőszakos?...

Idegen: Nem tetszik tudni, merre van a menyasszony? Szeretném már átadni ezt a csokrot.

Bill: A menyasszony még nincs itt... De a vőlegény itt van...

Idegen: Ez esetben kebelre önnel. *(Hidegen megöleli.)* Nem óhajtom hosszasan dajkálni.

Bill: Nyomban elhagyom keblét... Csuda pofa!... Szóval mit óhajt sudár Idegen?

Idegen: Elhoztam a csillagos vaskalapot.

Bill: Ahá... Mit?

Idegen: A csillagos vaskalapot.

Bill: Uram... hogy ennek, hogy örülök!... Ide ma más nem hiányzott, mint a csillagos vaskalap.

Idegen: A csillagos vaskalap és az ősi gukker!...

Bill: Az is itt van? Hadd nézzek bele!...

Idegen *(fenekével feléhajol és úgy veszi ki a gukkert)*: Önnek jogában áll viselni, bár tudom, hogy a Sing-Singben volt.

Bill: Végre egy tanul *(Homlokconcsókolja.)* Köszönöm...

Idegen: Kérem önt, hogy férfias gyengédségét lehetőleg korlátozza a menyasszonyára.

Bill: Szóval, mit kíván, kérem?

Idegen: A tengeren túlról jöttem ezzel a kalappal, hogy üdvözöljem. Magteszem. Üdvözölöm. *(Jobbról-balról megveregeti.)*

Bill: Várjon csak!... Tengerentúrról jött... Angliából?

Idegen: Ahogy mondtá.

Bill: Ön akkor nem engem keres, hanem Mary vőlegényét! Ugyanis Mary vőlegénye már nem én vagyok.

Idegen: Ejha! Hát ki?

Bill: Egy másik úr! Az illető hibásan beszél.

Idegen: És ön kicsoda? Szintén vőlegény?

Bill: Igen. Ezenfelül egy Morgan vagyok.

Idegen: Hol találok egy bricseszt?

Bill: Azt bajosan fog találni. Itt mindenki frakkban van.

Idegen: Magán is frakk van. Azért még lebet bricseszt!

Bill: Szóval a csillagos vaskalaphoz és gukkerhez kell egy bricseszt?

Idegen: Csakhogy megértette.

Bill: Na hallia, hát ez csak világos? Csizma nem kell?

Idegen: Én kifejezetten a bricseszt keresem.

Bill: Szóval csizma már van?

Idegen: Nincs...

Bill: Akkor meztláb akar lovagolni?

Idegen: Én nem akarok lovagolni.

Bill: Akkor minek kell a bricseszt?

Idegen: Az esküvőhöz.

Bill: Maga esküszik?

Idegen: Esküszöm, hogy maga nem normális. Az utolsó Normand-lány esküszik, ezért elhoztam a csillagos vaskalapot és az ősi gukkert.

Bill: Minek a gukker... ja tudom... a menyasszony törpe...

Idegen: Nem a menyasszony Normand, a vőlegény pedig féllábú.

Bill: Ja, már tudom... a gukkerrel keresi a másik lábát.

Idegen: Nem... én keresem lámpással a vőlegényt.

Bill: Ja... maga az Aladin!...

Idegen: Nem... Aladár...

Bill: Ah, maga bolond!

Idegen: Maga bolond!

Bill: Maga bolond!

Idegen: Szabad őszintének lenni? Mindketten bolondok vagyunk!

Bill: Bolond lyukból bolond szél fúj!

Idegen: Azért van itt olyan huzat

Duett:

Refrén:

Bill:

Bolond lyukból bolond szél fúj

Ezt tudjuk jól

Bolond lyukból bolond szél fúj

Egy szót se szól!

Hallgatni jó, nevet vitéz

Mondjuk ki, bölcs tanítás.

Mister X.:

Bolond lyukból bolond szél fúj

Ezt tudjuk már

Bolond lyukból bolond szél fúj

Hát minek jár

Orrod alatt az a finom nemes

De felesleges csöpp kis száj,

Három alma nem lesz soha hat

Ez a dal az idegemre hat.

Bill:

Van, akinek idegére öt

Nekem például már tizenöt

Refrén:

Bolond lyukból stb....

(Gyors tánc és el.)

Marlen *(be balról boldogan)*: Menyasszony vagyok... menyasszony vagyok...

Idegen: Végre! *(Elindul Marlen felé a csokorral.)* Megengedi bájos ara... *(Meghökken.)* Pardon... kegyed a menyasszony?

Marlen: Igen, én vagyok.

Idegen: Istenem, Mivé lett az ősi vér! *(Sóhaj, átadja a csokrot.)* Parancsoljon!

Marlen: Jaj... köszönöm szépen... beszélt már a vőlegényemmel!

Idegen: Kérem... őszintén szólva, én már nem is tudom.

Marlen: Tudja mit, én megyek és idehívom őt.

Idegen: Jó. Nagyon kedves lesz, ha betöltják ide.

Marlen: Miért tolnák?

Idegen: Hát sánta. *(Ránéz Marlenre.)* és úgy hiszem, vak is szegény.

Marlen: Szó sincs róla! Várjon itt, rögtön idehívom.

Idegen: Hm... Szóval ön a menyasszony... hogy vannak a gyermekei?

Marlen: Uram! Ezt kikérem és visszautasítom.

Idegen: Kikérni lehet, de visszautasítani nem. Ugy tudom, hogy Önnek két gyermeke van.

Marlen: Ne folytassa! Önt becsapták! Én eddig hozzáférhetetlen voltam!...

Idegen (magában): Minden épeszű ember számára.

Marlen: Önt bizonyára megtévesztették. Ezért megbocsátok és mégégyeszer nagyon köszönöm a szép csokrot.

Idegen: Ó, kérem... Virágot a virágnak.

Marlen: Na, na, maga kis huncut!... Én már foglalt vagyok! (El balra.)

Idegen: Tölem szabad is lehetne.

Herceg (be jobbról): Good evening, kérem én Mister Morgant keresni...

Idegen (felfigyel): Ugy hallom, ön hibásan beszél. (Féltre.) A féllábú Bricsesz.

Herceg: Igen... én beszélem hibásan.

Idegen: És vőlegény?

Herceg: Egy előkelő angol hölgytől vagyok a vőlegény, aki...

Idegen: ...az én unokahúgóm (Feszessen.) kebelre önnel.

Herceg: Da, da. (Öletés, járkál.)

Idegen (nézi, amint megy): Érdekes...

Herceg: Mi?

Idegen: A lába... milyen jól hajlik.

Herceg (vállatvon): Hajlik... (Felemeli

Idegen (elámul): Fantasztikus... csinálja csak... (Ismétlés.) Hihetetlen!

Herceg: Miért hihetetlen?

Idegen: Hogy így hajlik (Mégfogja.) és puha, igaz, hogy van puhafa is!

Herceg: Hallja, ne nyúljon hozzám!

Idegen: Bocsnát... de oly csodálatos... (Még akarja fogni, de a herceg elriasztja, visszautasítja.) Kérem, engedje megtapintani a lábát.

Herceg: Ahá! Hát én hívom rendőrt! Na megálljon!

Idegen: Ne haragudjon... csak érdekel... mondja és sohasem olajozza?

Herceg: Micsodát?

Idegen: A lábát!

Herceg (hátrálép, kis szünet): Mért olajoznám?

Idegen: Mert nyikorog... Hát este, ha lefekszik... mondja, hová teszi olyankor?

Herceg: Mit ilyent kérdez... Az ágyba teszem... kérem, normális ön!

Idegen (kerülgeti, tapogatásra nyújtja a kezét): Csak egy kicsit...

Herceg: Nem megy innen! Nézd csak! Szép rokonságba keveredtem... nem is tudom, hogy jött magának famíliába az a gyönyörű nő.

Idegen (megütközve): Gyönyörű!

Herceg: Igen, gyönyörű... Csodálatos lenni!

Idegen: Uram, hogy lehet arra a nőre azt mondani, hogy gyönyörű, hát álomban ne jöjjön elő.

Herceg: Maga bolond!... Az lenni ragyogó nő.

Idegen: Az ragyogó?... Hát, uram, ha kettesben lennék vele egy puszta szigeten, az első menetrendszerű aknával elúsznék.

Mary (be bédrolt): Nem találjuk sehol a bácsit...

Herceg: Á, miss Mary!... Már alig várni, hogy láthassalak magácska. (Kezecsókol.)

Mary: Üdvözlöm, kedves hercegem.

Herceg (idegenre): Most kinyithatód szemeit, maga nagyfejű, buta ember... hát nem van gyönyörűség ez a hölgy.

Idegen: Ez!... De hiszen... mi van itt, kérem... jegyepár kongresszus! Ez a hölgy a menyasszony?

Herceg: Na persze, hogy ez.

Mary (csodálkozva): Micsoda?... Hogy én?

Herceg: Igen, csakhogy magácska még nem tudni róla... mostantól kezdődve magácska tő'em lenni a menyasszony.

Mary: Igazán? És mikor határozta ezt el?

Herceg: Talán egy órával előtte.

Idegen: Csak egy órával? Ön akkor ki csoda?

Herceg: Iván herceg vagyok.

Idegen: És hol a Bricsesz?

Herceg: Az előbb láttam. Az istállóban lóg... szegen...

Idegen (lehúnyt szemmel áll, végkép összezavarodott): Felakasztották!

Herceg: Fel. Mért csodálkozik?

Idegen: Hátha az a másik nő a menyasszonya, akkor nem csodálkozom. És hol az istálló?

Herceg: Istálló: Ezen az ajtón kimegy végig a folyosón kiér az udvarra, ott van az istálló.

Idegen: Köszönöm. (Ellenkező ajtón el.) (Marlen, Mary, Kitty és Herceg be jobbról.)

Marlen: Teddy, hát ez az a verés, amit ígértél!

Kitty: Ügylátszik, már jobban van... (Odaszalad.) Bill!... Drága kis vőlegényem!... (A nyakába ugrik.)

Morgan: Ha nem tévedek, kegyed a Kitty kisasszony!

Kitty: Igen, papa!... Bill, csókolj meg!...

Bill: Papa, szabad!

Morgan: Szabad!... Azt akarom, hogy boldog legyél!...

Bill: Kittykém!... (Megöleli.)

Herceg (Maryhez): En csak magácskától kérdezni, hogy szabad-e!...

Mary (mosolyogva): Szabad!... (Öletés.)

Marlen (kitért a tarral Morgan elé áll): Teddy, Neked is szabad!...

Morgan: Egy pillanat... (Doktorhoz.) Doktorkám, holnap majd engem kell megvizsgálnod!...

Doktor: Miért?

Morgan: Azt hiszem, tényleg beleszerettem Marlenbe! Életem!... (Megöleli Marlent.)

Rinorfer (bejön): És mi lesz velem, Mister Morgan?

Morgan: Dupla fizetéssel a lapomhoz szerződtem.

Riporter: Hurrá!... Mégis sikerült!...

Idegen (visszajön): Mi az... Hát nem esküszik senki?

A 3 pár: Dehogynem!... Mindenki!... Na mutassa már azt a csillagos vaskalapot!!

Idegen (a sígólunk előtt a földre teszi a ládát, kinéjtja): Otthon felejtettem!

Mind: Bolond lyukból stb....

FÜGGÖNY